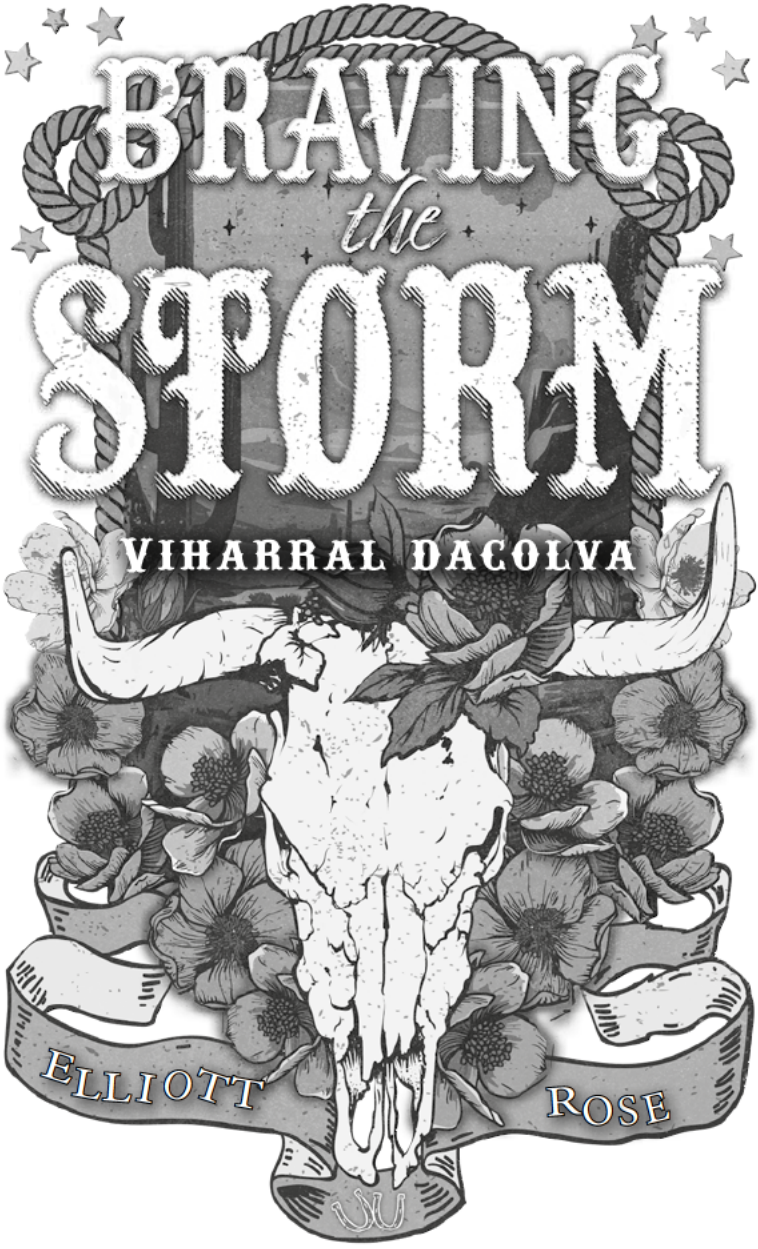

BRAVING *the* STORM

VIHARRAL DACOLVA

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Elliott Rose: *Braving the Storm*
First published in 2024 by Cosmic Imprint Publishing

Fordította
Cseke Éva

Szerkesztette
Kiss Mária

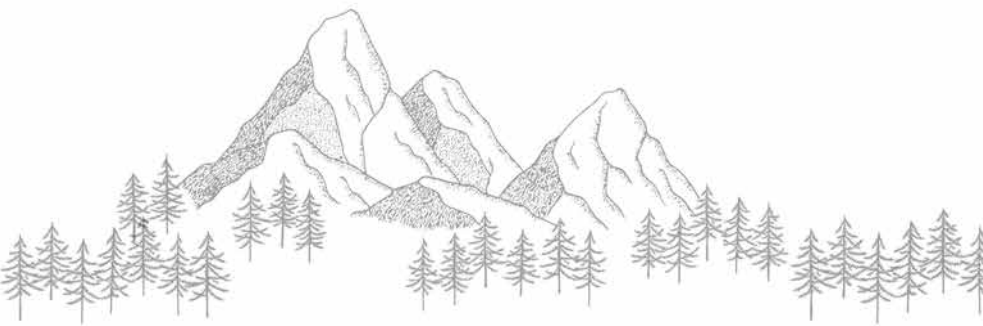
Borítóterv
Maldo Designs

ISBN 978-963-636-995-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Elliott Rose 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Cseke Éva 2026

Az olvasónak, aki készen áll bilincsbe verve letérdelni…
Storm nagybácsinál jó kezekben leszel.
Már ha szépen kéred.

A szerző előszava

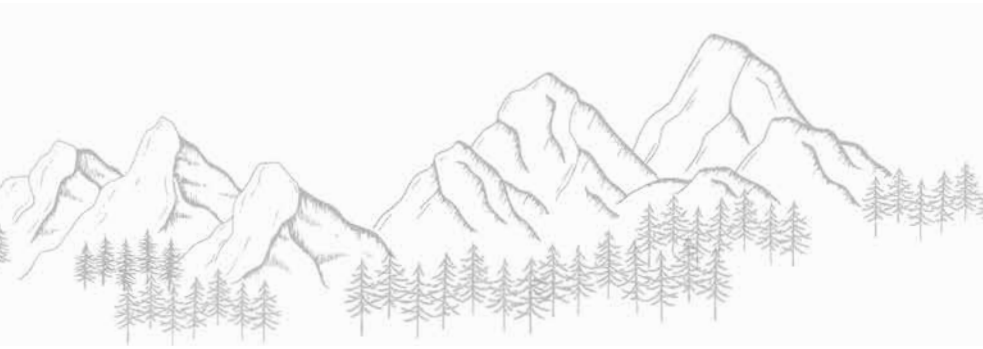
Kedves Olvasó!

Üdvözöllek Crimson Ridge-ben!
Azok számára, akik szeretnének mit sem sejtve csak úgy belevágni ebbe a könyvbe: kérem, tartsátok szem előtt, hogy ez a tabukat döntő romantikus mű a képzelet szüleménye.

Ez egy összekapcsolódó, de önállóan is olvasható történet fogadott nagybácsival, kényszerű összezártsággal, cowboy-románccal és boldog befejezéssel.

Kérlek, ezt vedd figyelembe, ha vannak érzékeny pontjaid, vagy akadnak olyan tartalmak, amiket igyekszel kerülni.

Ez a történet tartalmazhat olyan témákat és mozzanatokat, amelyek miatt érdemes lehet megfontolnod, hogy tovább olvasod-e.

Lejátszási lista

AC/DC • *Thunderstruck*
Montell Fish • *Bathroom*
Artemas • *if u think i'm pretty*
Shaboozey, Paul Cauthen • *Last Of My Kind*
Chris Stapleton • *White Horse*
Muse • *Hysteria*
Garbage • *Stupid Girl*
FLAVIA • *Does She Like It Rough?*
Queens of the Stone Age • *No One Knows*
Måneskin • *Zitti e Buoni*
Morgan Wallen • *Whiskey Glasses*
Hozier • *Work Song*
Kings of Leon • *Pickup Truck*
Pearl Jam • *Black*
Led Zeppelin • *Whole Lotta Love*
Dasha • *Austin*
Sabrina Carpenter • *Good Graces*
Chappell Roan • *Casual*
KALEO • *Lonely Cowboy*
Beyoncé • *ALLIIGATOR TEARS*
Imagine Dragons • *Thunder*
Morgan Wallen • *You Proof*
Chris Stapleton • *Think I'm In Love With You*
JJ Cale • *Magnolia*
Myles Smith • *My Home*
Shaboozey • *Beverly Hills*
Mumford & Sons • *The Cave*
Tucker Wetmore • *Wind Up Missin' You*
Post Malone • *What Don't Belong To Me*
Colter Wall • *Sleeping on the Blacktop*
Dave Matthews Band • *Crash into Me*
Taylor Swift • *But Daddy I Love Him*

1. fejezet

Storm

Kibaszott hó!

Ha utálod az embereket, baromi jó a hegynek ezen a részén lakni, de ez egyúttal azt is jelenti, hogy el kell viselned, hogy a fehér por és a jég magába temet úgy kábé az év felében.

Gumicsikorgás. Felverődő kavicsok. Heavy metal üvölt a hangszóróból. A pickupom beveszi az utolsó kanyart, és én meglátom az „A" keretvázas faházam tetejét.

Mennyi idő is telt el, mióta utoljára itt jártam? Egyik kezemet a kormányon tartom, a másikkal megvakarom a tarkómat, miközben gondolkodom.

Kicsit túl sok.

Bár mielőtt letelepedtem volna itt, az egész életem egy rohadt vándorlás volt. Meg hát szívesen segítek egy olyan pasinak, mint Colton Wilder.

Nagyjából ő az egyetlen ember Crimson Ridge-ben, akit nem érdekelnek a pletykák.

Viszont ő elutazott, én meg hetekig a rancháról gondoskodtam, és a fiának segítettem felkészülni a következő rodeójára… Bassza meg, már bőven itt az ideje, hogy az ágyamba zuhanjak.

A faház elé hajtok, amelyet a fenyők büszke, baljós őrökként vesznek körbe. Őrködnek az egyetlen olyan hely felett, ahol valaha is úgy éreztem, hogy igazán megpihenhetek. Még akkor is, ha nálam sosem tudni, vajon végleg itt maradok-e.

Felettem az ég beborult, a felhők csak itt-ott engedik át a csillagok és a hold halvány fényét, hogy ma éjjel lenézhessenek Crimson Ridge-re. Elszórtan hókupacok kísérteties fehérsége hatol át a sötétségen, és már most tudom: alaposan át kell majd vizsgálnom a birtokot azok után, hogy a tél közepén nem voltam itt, és nem tudtam rendben tartani.

De mindez várhat reggelig.

Most csak egy rohadt forró zuhanyt és valami töményet akarok.

Felkapom a táskámat az ülésről, átvetem a vállamon a pántját, és kikászálódom a kocsiból. Csak pár lépés átvágni a murván és felmenni a tornácra vezető néhány lépcsőfokon. Ahogy a zárba dugom a kulcsot, és belépek, üdvözlésképpen megcsap a cédrusfa meleg illata.

Basszus. Van még egyáltalán erőm tüzet gyújtani? Kellene, hogy legyen, legalább mielőtt a zuhany alá vetem magam. A jó öreg házikónak idő kell, amíg átmelegszik, és most olyan hideg van idebent, hogy befagy az ember segge.

Ahogy lerúgom a csizmám, zajt hallok. Feláll a szőr a tarkómon, és libabőrös leszek. Odabent mozog valami, én pedig azonnal befeszülök.

Nem valami… valaki.

A csoszogás, a mocorgás kiszűrődő hangja inkább emberé lehet. Biztosan nem egy menedéket kereső állat jutott be valahogyan.

Óvatosan rakom le a táskámat, nehogy zajt csapjak. Pontosan tudom, hol van a vadászkésem, mégpedig a pickup kesztyűtartójának a mélyén. Azt is tudom, hova rejtettem a puskám a hálószobámban, de az a folyosó túlsó végén van, a zaj irányában.

Nem mintha szükségem lenne bármelyikre is, hogy megvédjem magam egy vadbaromtól, aki azt hiszi, hogy betörhet a házamba. Nem félek az emberektől. Fizikailag kellően edzett vagyok, tekintve, hogy sokszor viaskodtam nagy testű, ráadásul veszettül dühös állatokkal. Ha egy bika hátán ülsz, és az semmit sem akar jobban, mint levetni téged, és beletaposni a bordáidat a porba, hát, az alapjaiban változtatja meg az élethez való viszonyodat.

Egyetlen vállmozdulattal ledobom magamról a kabátomat, és szabaddá teszem a karjaimat, majd átmozgatom a vállamat az ingem alatt. Ökölbe szorítom a kezemet. A homályban a tetoválásaimat és a gyűrűim ezüstös villanását érzékelem. Bárki is az, ajándékként magával viheti az arcán a fémgyűrűim lenyomatát, miközben a gyáva seggét mentve lekotródik a hegyről.

Biztos valami suttyó barom mászott fel ide, aki a saját unokatestvérével házasodott. Azt hiszi, hogy körülnézhet a birtokomon, és majd aranykupacokat talál, merthogy a profi karrierem alatt biztos rengeteg pénzt halmoztam fel. Mintha olyan rohadt gazdag lennék… Nyilván nem idevalósi. Lehet, hogy nem vagyok mindenkivel barátságos a hegyen, de az

Ördög-csúcson senki nem olyan hülye, hogy megpróbálkozzon egy ilyen húzással.

A hálószobába vezető, rövid folyosó szinte koromsötét, de azonnal látom, hogy hol van az illető, bárki legyen is az. Halvány fény és árnyak játéka látszik a nyitott fürdőszobaajtó mögül. Amikor észlelem, hogy belülről halk zene szűrődik ki, lassítok.

Zene?

Megállok. Eddig halk léptekkel közeledtem, de most kattog az agyam, próbálom értelmezni, hogy mégis mi történik itt.

Női hangot hallok, halk dúdolást, és behunyom a szemem. Végigszántok a hajamon a kezemmel, és hátravetem a fejem.

A fenébe is, nem ez lenne az első alkalom, hogy egy kibaszott rodeós groupie betör ide.

Bár kissé berágtam, akárkiről is legyen szó, aki csak úgy bejelentés vagy meghívás nélkül felbukkant, a farkam megrándul. Egy gyors dugás gondolata, mielőtt kipenderíteném, és visszaküldeném Crimson Ridge-be, rohadt csábító.

Az, hogy fent ragadtam a ranchon, az Ördög-csúcs tetején, és betemetett a hó a téli időszakra, teljesen jegelte a golyóimat. Szó szerint.

A sötét, romlott énem játszani akar. Ez a ribanc azt hiszi, hogy csak úgy beosonhat a házamba és otthon érezheti magát? Nos, ez az én birtokom, itt az én szabályaim érvényesek.

Csendben a nyitott ajtó felé araszolok, próbálok rejtve maradni az árnyékban, miközben azon kattogok, vajon ki a franc van a fürdőszobámban, miféle édes punci kerül ma terítékre.

Vágyódó tekintettel és gyorsan merevedő farokkal figyelem a nyitott ajtón keresztül a lányt a fürdőszobában. Háttal

áll nekem. Csak a tükör feletti kislámpát kapcsolta fel, hogy lásson. Félhomály van, mint a ház többi részében, itt is fekete-szürke árnyak uralkodnak.

Még mindig háttal áll nekem, dudorászik valamilyen női-es folkzenére, amely a telefonja hangszórójából szól.

Aztán vetkőzni kezd.

Ez a csaj észre sem veszi, hogy itt vagyok, és bassza meg… ez baromi izgató.

Nem azért sztriptízel, hogy megpróbáljon elcsábítani egy rodeóbajnokot. Nem egy rúdon tolja a szilikonmellét az arcomba. Nem egy rodeós groupie, aki le akar térdelni elém egy mocskos sikátorban hajnali háromkor, hogy leszopjon, amíg az arcára nem élvezek.

Nem. Egy szexi, formás csaj, aki lassan, ráérősen, egyesével veszi le minden ruhadarabját. Élvezettel vetkőzik, és nem másnak, hanem csak saját magának.

Jézusom. A farkam azonnal jelez, hogy közelebbről is megismerkedne ezzel a lánnyal, akárki is legyen ő. Végigdugtam az életemet, és sosem feküdtem le kétszer ugyanazzal – még abban a rohadtul katasztrofális időszakban sem, amire jobb nem is emlékezni –, de *őrá* biztosan nem emlékszem.

Ha őszinte vagyok magamhoz, persze kizárt, hogy emlékeznék.

Tényleg nem emlékszem rájuk.

Nem emlékszem az arcukra, a nevükre, és biztosan nem tartottam meg a számukat sem, amiket belecsempésztek a telefonom kontaktjai közé, amíg azt hitték, nem figyelek.

A lány áthúzza a fején a rövid pulóvert, felfedve előttem a magas derekú leggingset. Basszus. Nincs rajta melltartó. Csak a sima, olajbarna bőre és a csípője íve látszik. A derekán lehe-

letvékony párna domborodik, és ettől a puha látványtól összefut a nyál a számban.

A legjobb úgy dugni, ha van mit fogni egy nőn, ha úgy bele tudom mélyeszteni az ujjaimat a bőrébe, hogy ott marad a nyomuk.

A hosszú, sötét fürtök a háta közepéig érnek, és minden mozdulatnál végigsimítják a bőrét. Lejjebb siklik a tekintetem… a fenekére, ami szinte felkínálja magát, hogy a markomba fogjam, elfenekeljem és megdöngöljem, miközben teljesen kitöltöm hátulról.

Egyre szaggatottabban lélegzem; lesben állok a homályos folyosón, és magamba iszom a látványt, ahogy a „lakoma" előkészül számomra. Hiszen ez a lány csakis ezért van a házamban, és ha ennyire a farkam kell neki, én bizony minden percét élvezni fogom ennek a játéknak.

Megszabadul a maradék ruhájától is. A szűk leggingsével együtt a bugyiját is letolja; még jobban felfedve magát. Miközben a zenére dúdol, teljesen belefeledkezik abba, amit csinál. Nem vesz észre.

Totál merev vagyok, halkan és óvatosan meg kell igazítanom a farkamat. Ez a lány annyira dögös, hogy a makkom hegye már megnedvesedett. A lány felemeli a karját, és én nem tudom nem észrevenni az apró tetoválást; vékony felirat kanyarodik a melle külső oldalán. Még innen, egy óvatos oldalpillantásból is látszik, hogy a melle súlyos és telt; pont a kínzásomra találták ki.

Ahogy lehajol, hogy teljesen levegye azt a bűnösen szűk leggingsét, érzem, ahogy megtörök. Megpillantom hátulról. Puha, sötét rózsaszín szeméremajkak kandikálnak felém.

Abban a pillanatban, amikor már teljesen levetkőzött, de még előredől, támadok.

Nagy léptekkel egy másodperc alatt áthidalom a köztünk lévő távolságot. Egyik kezemmel elkapom a torkát, és a mellkasomhoz rántom, a másik kezemmel a nadrágom gombjával és cipzárjával küzdök. Közben az ujjaim a feneke feletti meztelen bőrt súrolják, és a derekát simogatják. Ezt a részét később talán be is borítom a spermámmal.

– Drágám… nem kellene így könyörögnöd a farkamért. Elég udvariatlan dolog kérdés nélkül belépni ide – mormogom, az ajkam a füléhez nyomva. – De ma este szerencséd van. Ma nagylelkű vagyok. Annyira, hogy a kis előadásod után talán hagyom is, hogy elélvezz.

A lány teste megmerevedik, mint egy darab fa. Tetovált ujjaim alatt érzem a nyaka rándulását, azt, ahogy a pulzusa szaporán lüktet. Hozzám képest alacsony, alig ér fel a mellkasomig. A feje tökéletesen simul a törzsemhez, és már most mocskos gondolataim támadnak a lehetőségektől.

– Most rádöntelek arra a pultra, és úgy megduglak, hogy még a jövő héten is érezni fogod. Utána pedig elhúzol a francba a birtokomról.

Ahogy egy kicsit enyhítek a szorításon a nyakán, felkiált. Felkapja a kezét, hogy lefeszegesse az ujjaimat, ám nincs kedvem olyan játékhoz, ami nem az én szabályaim szerint zajlik. A mosdó felé fordítom, hogy lássuk magunkat a tükörben.

Ahogy először meglátom őt szemből, a látványra el kell fojtanom egy vadállatias morgást.

Bassza meg, csodás a melle. A tompa lámpafényben kemény mellbimbók merednek vissza rám a tükörből, és talán mert az egész telet szarvasmarhák és lovak társaságában töltöttem,

ebben a pillanatban eldöntöm, hogy ebből a játékból lesz még egy kör. Nem fogom kihagyni, hogy ráélvezzek. Megjelölöm, és élvezni fogom, ahogy a farkam abba a puha völgybe csúszik… utána elengedem.

Elvégre mégiscsak ő várt rám meztelenül a házamban.

Szerencsésnek érezheti magát, hogy egyáltalán hajlandó vagyok egynél többször megdugni.

Úgy helyezem a testét, ahogy nekem jó, miközben szorosan fogom a nyakát, a másik kezemmel pedig letolom az alsónadrágomat. Kiszabadítom az ágaskodó farkamat, és pár határozott mozdulattal végigsimítom, a végéről pedig letörlöm az előváladékot. Bassza meg, a puncija annyira közel van, hogy a testünk közötti izzástól beleszédülök a várakozásba.

Kinyújtja a kezét, hogy a pultra támaszkodjon, miközben szorosabban markolom a torkát, úgy kényszerítem, hogy előrehajoljon. Ettől a mozdulattól a tökéletes mellei telten és puhán lejjebb csúsznak.

Ekkor meglátom a szemét.

A tükörből tágra nyílt őzikeszemek néznek vissza rám.

Ez a sötét szem valahonnan ismerősnek tűnik. Túlságosan ismerősnek.

Eddig biztos voltam benne, hogy nem ismerem ezt a lányt, most viszont lázasan kutatok az emlékeim között, ahogy próbálom őt megtalálni köztük.

– Mi a franc ez? – hörög rémülten. Ahogy egy kézzel a mosdónak támaszkodik, és a másikkal próbálja lefejteni a nyakáról az ujjaimat, végre levegőhöz jut. – Stôrmand nagybácsi?

Megdermedek.

Jézusom.

A kurva életbe!

Kezemben a kemény, nedves farkammal az unokahúgom mellét bámulom.